

skridt. Det er jo rigtigt, som det bliver sagt, at i den periode blev der etableret 170.000 nye daginstitutionspladser. Det er formidabelt mange også set i historisk lys og specielt da i forhold til det, den nuværende regering foretager sig. I SF ser vi frem til, at børn får en meget høj prioritet efter et valg.

Kl. 12.00

Dansk Folkeparti fik rodet sig ud i en lidt, synes jeg, underlig diskussion om, at hvis man synes, vi skal have gode daginstitutioner, så er man et meget totalitært menneske, der er tilhænger af et meget totalitært samfund. Det var ikke ordføreren, det var en viceordfører, hr. Søren Krarup, der var hernede for en kort bemærkning, og som havde det interessante synspunkt. Jeg gad nok vide, hvordan det lyder i ørerne på dem – formentlig også fra Dansk Folkeparti – der får passet børn.

Jeg antager, at der også er medlemmer af Dansk Folkeparti, der lever et helt normalt liv og får passet deres børn. Jeg tror da, de vil betakke sig for at have en smagsdommer som hr. Søren Krarup til at beskyldte dem for af den grund at have totalitære træk. Det forekommer mig at være en fuldstændig absurd diskussion.

Til fru Charlotte Dyremose, der startede sit indlæg med at sige, at De Konservative var optaget af hjælp til de svageste i samfundet: Der må man vel kvittere med at sige, at al begyndelse er svær, og derfor kan man godt komme til at lave nogle fejl. Jeg synes altså, det er svært at se, at denne regering har ført en kurs, der betyder bedre forhold for de dårligt stillede.

Lad os starte med de dårligt stillede børn. Det er vel dem, der har et liv, der er så dårligt, at de er nødt til at blive anbragt uden for eget hjem. Vi havde socialministeren i samråd i sidste uge om det. Hvad viser tallene? Tallene viser, at antallet af anbragte børn faldt. Meldingerne er, at man hovedsagelig skal gøre det her af økonomiske hensyn. Det, der er det gennemgående tema, når vi diskuterer de allermost udsatte børn, er, at økonomien skal tvinges nedad. Det er der nogle børn der betaler prisen for.

Kigger vi så på det almene område, det almindelige område, så har daginstitutionsområdet mistet 0,5 mia. kr. fra 2002 til 2003. Fra 2003 til 2004 er det 70 pct. af alle kommuner, der har beskåret tilbuddene i form af indskrænkede åbningstider og lavere normering. Man skal altså være, synes jeg, tryllekunstner i forhold til ny-sprog for at betegne det som børnepolitiske

fremskridt. Der er både på det specielle område, der hedder de mest udsatte børn, vi har, og det almene område tilbageskridt. Det betyder selvfølgelig ikke, at der ikke findes ordentlige daginstitutioner. Det betyder bare, at retningen er forkert, fordi man indskrænker mulighederne for de mest udsatte børn, vi har, og også med hensyn til almentilbuddene.

Spørger man så regeringen, hvad de har gjort for at bryde den negative sociale arv, så siger de: læreplaner, læreplaner, læreplaner. Det er altså tyndt. Hvis man virkelig tror på, at det at indføre læreplaner er i stand til at hamle op med den øvrige børnepolitiske udvikling, så går man efter min opfattelse for alvor galt i byen.

Fru Margrethe Vestager holdt et oplæg, som jeg synes var et forsøg på at finde hår i suppen, som jeg havde svært ved at se. Jeg er enig i, at i punkt 2 er der et ønske om at hæve den almene del af tilbuddet, men hvis vi ikke er opmærksomme på kvaliteten af de almene tilbud, så risikerer vi, at specialindsatsen vokser sig voldsomt stor. Det gælder ikke alene debatten på institutionsområdet, det er også en relevant debat på folkeskoleområdet.

Jeg frygter, at hvis vi har almene tilbud, der bliver for dårlige, så udgrænser vi for mange børn, der så bliver de udsatte børn, som vi så skal tage os af.

Vi har i beslutningsforslaget dokumenteret, at i perioden 1990-2002 er der merindskrevet 70.000 børn, uden at personalet flyttede med. Hvad betyder det? Det betyder, at i hele den lange periode er der blevet stadig færre voksne til at tage sig af børnene i vore daginstitutioner. Det betyder, at daginstitutionernes evne til at rumme også børn, som vi har en interesse i at fastholde i normaltilbuddet, bliver formindsket. Derfor er der faktisk en pointe i ikke alene at være optaget – som i punkt 2 – af normaltilbuddets kvalitet og dets evne til at fastholde og ikke at udgrænse, men selvfølgelig samtidig, og der er jeg meget enig med fru Margrethe Vestager, af at lave nogle meget præcise bud på, hvad det så er for børnepolitiske tiltag, der er behov for.

Læser man forslaget igennem, er der tale om en målrettet forebyggende indsats, der er tale om en målrettet sundhedspleje i forhold til de mest udsatte børn, der er tale om en pasningsgaranti, som jo er målrettet de børn, der i dag ikke kan komme ind i vores daginstitutioner, der er en målrettet institutionsret – og det er også et svar til ordføreren for Kristendemokraterne.